

Таємниця Чорного озера

Леся Воронина

Того ранку я вперше поїхала з татом на пташиний базар купувати рибок. Я весь час боялася, що рибок там не буде, а продаватимуть самих пташок. Та виявилося, що на базарі повно усяких звірів. Якась гладка тітонька тримала в руках кошика з малесенькими цуциками й голосно примовляла:

— Справжні японські кишенькові собачки! Найкращий друг у сучасній квартирі! Жити може в рукавичці! Гавкає дуже тихо. Сусіди не сваритимуться. І харчів мало їсть. Купуйте! Кишеньковий друг людини — економно й модно!

Я все стояла й роздивлялася отих економних цуциків, але тато потяг мене далі. І раптом ми обоє спинились, мов укопані. Навпроти нас за прилавком стояв носатий дядько в засмальцьованому піджаку, а перед ним у великій банці сиділи... дві білі жаби. Так, справді, жаби були зовсім білі, з рожевими очима, а в усьому іншому — точнісінько такі, як їхні зелені родички.

Дядько вдоволено всміхнувся, підніс брудного пальця і сказав:

— О! Досягнення сучасної науки! Купуйте! Недорого віддам — за долара!

Тато стояв з розкритим ротом. Я й сама відчула, що від подиву роззявила рота. Але тут тато стріпнув головою й дуже ввічливо спитав у дядька:

А навіщо нам біла жаба?

Та ви що? Радість дитині яка! Скрізь жаби зелені, а в неї біла буде! Не сумнівайтесь! Купуйте!

І тато якось розгублено простяг дядькові гроші.

— Та беріть уже дві, до пари. Щоб їм сумно не було, — сказав дядько і вправно запхав у поліетиленовий пакет двох білих жаб. Потім подмухав у пакет: — Щоб їм дихати було чим, — і тицьнув мені в руку.

— Тату, а рибки? — раптом згадала я і з жахом подумала, що замість омріяних рибок в акваріумі сидітимуть ці дві страшнючі жаби, а може, ще й кумкатимуть, як на болоті.

— З рибками, Олю, тепер нічого не вийде. Як вони житимуть в одному акваріумі з жабами? — сумно сказав тато. Він уже й сам, мабуть, був не радий, що піддався на вмовляння дядька.

Але тут мій погляд спинився на одній жабі, і я мало не зойкнула з переляку: вона підморгнула мені своїм банькатим рожевим оком.

"Та ні, не може цього бути, — подумала я. — Жаби не можуть отак по-змовницьки підморгувати! Це мені просто привиділося".

Та жаба й далі пильно дивилася мені в очі, а тоді я раптом ясно почула в себе в голові:

— Не бійся! Ми тобі все пояснимо. Тільки віднеси нас до Чорного озера. Скоріше!

Я вражено глянула на тата, але він, здається, нічого не помітив. А в голові моїй

знов озався роздратований голос:

— Швидше! А то ми тут задихнемося!

І я слухняно попросила тата:

— А можна, я випущу жаб на волю? Шкода їх. Адже відпускають навесні пташок...

— Олю, ми ж їх тільки-но купили, — образився тато.

Та я не відступала:

— Ну й що? Ти ж мені їх подарував. І тепер я можу робити з ними, що схочу. Ти ж мене сам учив берегти природу.

Тато здивовано глянув на мене. Потім перевів погляд на жаб. А ті, ніби почувши нашу розмову, полягали на дні поліетиленового кулька й позакочували великі рожеві очі.

— Господи, дивитися на них гидко. Ще й додому не довеземо. Мабуть, і справді відпусти їх, коли хочеш. Теж мені, досягнення науки! — згадав тато слова носатого дядька, махнув спересердя рукою й пішов додому.

А я, притискаючи кулька до грудей, мов навіжена, кинулася бігти в бік Чорного озера. Добре, що воно було зовсім недалечко, посеред величезного занедбаного парку.

Тепер, восени, коли листя з дерев попадало, людей тут було зовсім мало. Де-не-де на березі озера куняли над вудочками сонні рибалки, а вода в ньому й справді була чорна й каламутна.

Я присіла навпочіпки біля куща бузини й швидко розв'язала вузол на кульку. В ту ж мить жаби, немов пружини, повистрибували на землю. Кілька секунд вони посиділи, тяжко дихаючи й кліпаючи банькатими очима. А тоді, як за командою, зіп'ялися на задні лапки, і я побачила, що на черевцях у них прилаштовані замки-блискавки.

— Допоможи нам скинути з себе цю погань! — знову почулося в моїй голові.

І я слухняно нахилилася й обережно розстебнула замок на животі в однієї, а потім у другої жаби. Подумки я впіймала себе на тому, що вже ні з чого не дивуюся.

Біла жаб'яча оболонка розпалася на дві половинки, мов гороховий стручок, і впала на сухе листя мені під ноги. Переді мною стояли двоє невеликих кошлатих чоловічків. Вони були вкриті зеленим хутром, схожим на жабуриння. Очі їхні світилися яскравим жовтим світлом, а на голові стирчали маленькі зелені вушка. Немов ріжки. Найбільше мене вразили їхні носи — довгі й рухливі, як хоботи.

— Мене звуть Дрон, — озався один чоловічок. Я помітила, що в нього з-під зеленого хутра випинається чимале черевце.

— А я Круць, — тихо промовив другий.

Він був якийсь понурий і боязкий. Весь час озирався й сумно ворухив довгим носом-хоботом, немов принюючись до небезпеки.

— Добре, на цьому урочисту частину закінчено, — нетерпляче затупцяв на місці пузатенький Дрон. — Про тебе ми все знаємо. Так що можеш нічого не розповідати.

— Звідки?! — нарешті здивувалась я.

— Ми вас усіх наскрізь бачимо, — зневажливо махнув ручкою Дрон і, як мені здалося, зверхньо примружив очі.

— Тобто як це — наскрізь? — злякалася я.

— Та просто ми читаємо ваші думки, от і все, — якимось вибачливо пояснив Круць.

"Тільки цього мені бракувало, — подумки вжахнулась я. — Двоє якихось волохатих пуголовків можуть прочитати будь-яку мою думку! Треба думати тільки про гарне й шляхетне, — вирішила я. — Наприклад, про те, як я підбрала на смітнику шолудиве цуценя, як віддала бутерброда голодному котові. А ще я сьогодні поступилася місцем якійсь бабці в трамваї. Правда, виявилось, що вона була п'янюча і весь час співала сороміцькі пісеньки".

І тут, як навмисне, мені в голову полізли ті дурнуваті віршики.

— Нічого собі дитинка нам трапилася, — уїдливо зареготав Дрон і задоволено почухав черевце.

— Ви що, знущаєтесь з мене?! — крикнула я. — Ну то й залишайтеся тут самі. А я пішла додому. Шукайте собі інших рятівників!

Я й справді повернулася і хотіла вже йти геть. Ненавиджу, коли з мене сміються.

— Ой, ой, ой! Ми дуже злякалися... Не кидай нас напризволяще, люба дівчинко! Ти єдина наша надія!

Я глянула на гладкого Дрона й побачила, що він нахабно шкіриться. Зуби в нього виявилися яскраво-оранжеві. Як у нутрії.

Але тут мій погляд упав на Круця. І я вражено спинилася. Маленький волохатий чоловічок тихо схлипував, сльози бігли з його жовтих очей, а хоботок смішно посмикувався.

Я враз забула про образу й нахилилася над нещасним носатим чоловічком. Мені схотілося взяти його на руки й притулити до себе, як кошеня.

Мабуть, Круць прочитав ці мої думки, бо з жалю до себе захлипав ще голосніше.

Дрон вмить споважнів, підійшов до плаксія і якимось винувато поторсав його за плече. Той трохи заспокоївся.

— Нічого собі подорож у нас вийшла, — раптом зовсім іншим голосом сказав черевань. — Скільки було надій, скільки експериментів... А все скінчилося брудною баюрою, — він махнув лапкою в бік Чорного озера, — і тим, що нас упіймав перший же п'яниця-браконьєр. Звичайною авоською. Ось що найганебніше.

— Може, ви мені врешті розповісте все нормально, по-людському, — попросила я Дрона й схаменулася — в цій ситуації "по-людському" розповісти було просто неможливо.

Та уїдливий черевань цього разу ніби не звернув уваги на дурницю, яку я змолотала. Він замислено поворушив хоботом, а потім якимось по-особливому глянув на мене.

"Просвічує мою нещасну голову, як рентгеном", — ще встигла подумати я і відчула, що зі мною коїться щось незрозуміле. Я ніби почала виходити зі свого тіла. Це тривало якусь мить. І раптом побачила себе збоку. Цибата чорнява дівчинка із зеленими очима сиділа на горбочку, встеленому сухим листям. Здавалося, що вона мріє про якісь дівочі дурниці. Але я знала: це лише моя порожня луска, машкара. Сама я, невидима й безтілесна, стою поруч і очей не можу відвести від своєї покинутої оболонки.

Я вискочила зі свого тіла так само, як ці малі волохаті покручі зі своїх жаб'ячих комбінезонів.

— Гей! — почула я голос Дрона. — Не бійся. Цей фокус уміють робити усі наші.

— Ваші? Хто?

— Зараз ти все побачиш сама. А чи зрозумієш — це вже інша справа. — Вредний Дрон зробив знак Круцю, і вони вправно почали натягати на себе жаб'ячі костюми.

Раз! І блискавка зацібнута. Переді мною знову сиділи на землі дві білі лупаті жаби. І тут я не витримала, наче тепер це було найважливіше, і спитала:

— А чому ви білі? На вас же одразу звертають увагу.

— Знайшла про що питати. Ну... творча невдача, — забубонів Дрон. — Щось там не вийшло з барвниками. І потім водичка у вас... сірчана кислота навіп з мазутом. Дивно, як ваші нещасні жаби тут виживають.

— Екологічні мучениці, — докинув Круць, і голос його зрадливо затремтів.

— Ну підбери ти свої соплі! — гарикнув пузань на свого сентиментального товариша. — Тут ціла цивілізація гине, а йому якихось жаб шкода!

— Як це — гине? — вражено спитала я.

— А отак! Гаплик вашій цивілізації. Йолопи нещасні! Самі винні. Дивно, що ви ще не все зжерли й отруїли. Теж мені — "царі природи"! Тьху! — Дрон спересердя хотів плюнути, але замість того з його рота вилетіла якась довга рожева стрічка й зачепилася за гілку бузини.

— Ну от, бачиш, вічно ти сердишся, лаєшся, а тепер в тебе відлетів язик. Я ж казав, що костюми ще не готові. І взагалі на цю планету летіти було небезпечно, — запхивкав Круць.

Та Дрон, який тепер не міг сваритися вголос, перейшов на телепатичні лайки.

В голові у мене задзвеніло, і я почула:

— То що, так і будеш гав ловити? Ну пришельці ми, ну з високорозвиненої цивілізації. Хотіли допомогти "друзям по розуму". От і вклепалися у цю брудну баюру.

— Бідолашна наша тарілка лежить на дні болота. Ніякими силами витягти ми її звідти не можемо, — жалібно додав Круць. — І крім п'яниць ми тут нікого не зустріли. Намагалися полагодити двигун — все марно!

— А коли наважилися вийти на поверхню, тут-таки попалися тому носатому ханізі.

"Ну й жаргончик у цих прибульців", — подумала я. І одразу ж Дрон визвірився на мене:

— А ти що думала? На цьому озері ще й не таке почуєш. Ми, видатні вчені, автори трансгалактичних проєктів, винахідники міжзоряних телепатичних струменів! Ми були продані на смердючому аборигенівському базарі за пару жалюгідних зелених папірців! — Я відчула, що Дрон, якби міг, заскреготав би подумки зубами.

— Ну чому жалюгідних? Це ж валюта — долари! — спробувала втішити я розгніваного вченого. Та відчула, що його аж тіпає від люті й приниження, і вирішила більше не ятрити йому рани.

— Ходімо! — похмуро мовив Дрон. — Він чомусь вважає, що ти зможеш нам

допомогти.

Круць враз перестав зітхати й жалітися і суворо промовив:

— Так! Я в цьому впевнений. А ти, Дрон, не ображайся на мене, — просто цинік! — І Круць рішуче стрибнув у воду. Дрон махнув лапкою і подумки наказав мені:

— За мною! — і теж шубовснув у чорну каламуть.

Подумки я здригнулася, передчуваючи холодну купіль, але, занурившись у воду, не відчула нічого. "Ага! Я ж зовсім забула — тепер я привид..."

На дно Чорного озера ми спустилися дуже швидко. Дві білі жаби пливли попереду, смішно дригаючи лапками, а я ледве розрізняла їх серед каламутної води. І коли вони спинилися й присіли на краю якогось маленького круглого предмета, я спершу не зрозуміла, що це і є космічний апарат — посланець могутньої цивілізації.

Я мало не зареготала. Цей міжгалактичний корабель був схожий на звичайну пластмасову тарілочку з іграшкового сервізу. Тарілка була вкрита мулом і грязюкою і вже наполовину вгрузла у дно.

Дрон нахилився і натиснув на якусь невидиму кнопку. Зверху відкрився маленький люк, і Дрон з Круцем спритно пострибали всередину. Я, мов прозора хмаринка, просочилася за ними.

Нутрощі тарілки були дивні. Жодних меблів там не було. Лише на стелі я помітила два гаки.

— Ми на них спимо, — пояснив мені Круць.

— На чому? — не зрозуміла я.

— Почепившись ногами за гачки. Головою донизу.

— Навіщо?

— Це для того, щоб у польоті, який часом триває довгі роки, не старіти.

— Як? Невже все так просто? Для того, щоб зберегти вічну молодість, треба просто спати догори ногами, як кажан?

— Так! Це перша таємниця, яку ми тобі відкрили, — озвався Дрон. — А тепер до діла. Поглянь, це і є наш надпотужний двигун. — Дрон заговорив поважно, навіть урочисто.

— Ось він! — Круць показав на блискучий плаский предмет розміром з ніготь на мізинці. Я придивилася й зойкнула з подиву:

— Та це ж звичайна сонячна батарейка!

— Так! Але чому звичайна? Це один з найвидатніших винаходів нашої цивілізації. Хоча що ти в цьому розумієш?

— Заждіть! — Я просочилася крізь люк і за мить вже стояла на березі біля свого покинутого тіла.

Я знову з цікавістю поглянула на себе збоку. Треба сказати, що картина була невтішна: порожні, вирячені очі, роззявлений рот, розкудане чорне волосся на голові. Але треба було поспішати. Я зосередилася і уявила, як вхожу в свою оболонку. Так, як Круць і Дрон залазять у свої жаб'ячі костюми. І в ту ж мить відчула, що в мене страшенно свербить у носі.

"Ну от, ще й застудилася", — встигла подумати я і побачила, як до мене підстрибують двоє білих жаб.

— Куди ти втекла? — обурено закричав на мене Дрон.

— Невже ти злякалася? — докірливо приєднався до нього Круць.

Але я не розгубилася. Швидко розстебнула годинника в себе на руці, підчепила кришечку ззаду і витрусила на долоню маленьку сонячну батарейку. Точнісінько таку, яка лежала у зелених чоловічків у тарілці. Тільки моя була нова.

— Звідки? Звідки це у тебе? — Круць вражено лупав рожевими очима.

— Та в нас їх повно. Як бачите, не такі вже ми й відсталі. Просто вам не пощастило — потрапили ви на дно брудного Чорного озера й чули розмови місцевих п'яничок.

Але інопланетяни мене не слухали. Мов заворожені вони дивилися на батарейку, що лежала на моїй долоні.

— І ти зможеш віддати нам ЦЕ? — несміливо озвався Круць.

— Так, будь ласка, — і я простягла йому батарейку.

— Вибач, — подумки перепросив мене Дрон. — Я помилився. Виявляється, ви не такі вже й безнадійні. Прощай, Олю! Зараз нам треба відлітати. Але ми повернемося. Неодмінно.

— Як же ви мене знайдете?

— Не хвилюйся, тепер ти зможеш спілкуватися з нами на будь-якій відстані. Вважай, що це тобі подарунок від нас. Передавати думки набагато простіше, ніж керувати космічними апаратами.

Я не встигла нічого відповісти. Як видно, Дрону і Круцю хотілося якнайшвидше відлетіти додому. Вражень від першого візиту на Землю їм було цілком досить. Вони помахали на прощання лапками й шубовснули у воду.

За кілька хвилин я побачила, як над озером засвітилася малесенька зелена цяточка. Вона піднімалася все вище і вище вгору, аж поки не зникла серед сутінків, які вже опустилися над Чорним озером.

Я стріпнула головою. Невже все це було насправді? Я зустрілася з представниками позаземної цивілізації? Але ж я так нічого й не встигла дізнатися про них.

Я похнюпилася і повільно пішла з парку. Але тут у мене в голові залунало:

— Не журись! Ми прилетимо. І дуже скоро. Через місяць або через рік. Ти тільки чекай.

Відтоді я щодня стою на голові — на всякий випадок, щоб не старіти. Треба ж дочекатися інопланетян!